

Kapitola II

MILA

Co noha nohu mine projdu liduprázdnou jídelnou a zamířím k výtahu. Až tam si překvapeně uvědomím, že jsem sama, a stisknu tlačítko do sedmého patra, kde pracuje Dixie. Z celého srdce doufám, že tam bude. Potřebovala bych, aby mi svým praštěným smyslem pro humor zvedla náladu.

Výtah sjede do sedmého patra během pár vteřin. Demoralizovaně vystoupím, oči upřené na béžový koberec, který pokrývá celou chodbu, a zamířím za roh směrem ke kanceláři, kde sedí Dixie a ostatní asistenti. Vloni v létě byli její nadřízení pryč, a tak mě vzala do Magmy na prohlídku. Pamatuju si, jak jsem byla ohromená, když jsem konečně mohla vstoupit do jejího světa.

Tenhle týden sotva začal, ale po takovém selháním se už teď cítím úplně vyčerpaná. Co jsem vůbec čekala, že se stane? Zázrak? Bylo naprosto jasné, že mě nepřijmou, a přesto jsem v to pod vlivem záchvěvů optimismu věřila. To mám za to, že jsem tak naivní.

„MILO, zase nedáváš pozor!“ uslyším za sebou.

Při zvuku Dixiina hlasu zvednu hlavu a s náznakem úsměvu se k ní obrátím. V zářivě růžových sametových

lacláčích a tmavě zelených kotníčkových botách je vážně nepřehlédnutelná. Ta kombinace barev a materiálů je dost odvážná, ale musím uznat, že jí to celkem sluší. Září barvami natolik, že mi to dokonce alespoň trochu zvedne náladu.

„Tak co, jak to šlo?“ zeptá se, a jakmile uvidí můj nešťastný výraz, utěšitelsky mě obejmě.

„Byla to katastrofa,“ mumlavě vysvětluju svůj poráženecký výraz.

Zlehka mě poplácá po zádech.

„Nevzali tě?“

„Nevím, ale bylo jasné, že nejsem ten, koho chtějí.“

„No tak, nebuď tak negativní!“ pohrozí mi mírně.

„Nejsem negativní, jsem realista,“ opravím ji rovnou. „Byla jsem tragická, a když mě porovnají s ostatními zkušenejšími uchazeči, je to hotová věc. Navíc je ta brigáda jen na osm týdnů, za tu dobu se nebudou obtěžovat s někým, koho by museli od začátku zacvičit.“

Dixie pochopí, že ať řekne cokoli, dnes mě to nerozveselí. Jediné, co mě uklidňuje, je, že jsem kromě ní o tom pohovoru nikomu neřekla. Byla jsem opatrná a rozhodla se, že o té práci povím rodině, teprve až nabude konkrétních obrysů. Ovšem po tom, co se stalo, se o ní nikdy nedozví, což je jediné dobře. Aspoň nebudu muset snášet jejich poznámky, a až večer zasednu k jídelnímu stolu k večeři, budu moct dělat, jako že se nic nestalo a že jsem celý den nedělala nic zvláštního.

„A co takhle třeba kafe a čokoládovou sušenku, to by pomohlo?“